

Bed en korenmaat

‘De vijand zou mij dag en nacht aan het werk willen houden om te voorkomen dat ik tijd zou hebben voor het werk van de Heer; maar de Heer zal dit niet toelaten’. Deze opmerking, in een brief gemaakt, drukt een ervaring uit die in onze dagen vaak wordt opgedaan. Ook geeft deze opmerking aanleiding tot ernstig nadenken.

Het doel van de schepping was, dat zij God zou verheerlijken, en het eerste wat God hiertoe in de schepping legde, was licht. Het is treffend dat onze Heer spreekt over onze goede werken als over lichten die schijnen voor de mensen, en waardoor onze Vader verheerlijkt wordt. Maar óók kiest Hij in hetzelfde Schriftgedeelte twee beelden uit het dagelijkse leven als voorbeeld van de manier waarop dit licht verhinderd kan worden te stralen: de korenmaat en het bed (zie Mark 4:21).

Veel gelovigen hebben tijd en gelegenheid met hun gaven de Heer te dienen, maar zij missen geestelijke energie, standvastigheid, volharding en liefde tot het werk van de Heer, zodat zij liever een gemakkelijk leven leiden en met eigen wensen rekening houden. Dit nu is het ‘bed’, waaronder hun licht verborgen staat.

Anderen zijn er die echt het verlangen hebben en ook bekwaam zijn tot het werk van de Heer, maar die, omdat zij geheel in beslag genomen worden door hun zaken of beroep, de tijd en gelegenheid daartoe missen. Zo is de ‘korenmaat’, een beeld van de handel, er de oorzaak van dat zij tot weinig nut zijn in Zijn dienst.

Degene die de opmerking maakte aan het begin en vele anderen met hem voelen hoe inderdaad het gevaar bestaat dat ook zij zullen gaan behoren tot een van beide categorieën. Deze tegenstrijdigheid van belangen heeft altijd min of meer het werk van de Heer gekenmerkt, zodat geen gehoor wordt gegeven aan de belangrijkste vermaning in Romeinen 12:6 ‘de genadegaven te besteden’, en daar lijdt de zaak van Christus onder.

Ongetwijfeld is het aan beide dingen, bed en korenmaat, in hun verschillende vormen en uitingen, toe te schrijven dat er zoveel zwakheid in het leven en het getuigenis van de gelovigen is. Moeten daarom gelovige mannen en vrouwen zich niet ernstig afvragen: ‘Mag ik in die mate als ik doe, deelnemen aan ‘de strijd om het bestaan’? Mag ik zo’n groot deel van mijn tijd geven aan stoffelijke dingen, terwijl het werk van de Heer om mij heen en verder weg, van de hulp wordt beroofd die ik zou kunnen geven? Is het naar Gods gedachten dat, als de dag van de Heer aangebroken is, menigeen zó afgemat is naar geest en lichaam, dat hij eigenlijk ongeschikt is tot aanbidding, tot de eredienst en onbekwaam tot het uitstrooien van zaad? Als de vijand onze handen vullen kan met andere dingen, heeft hij zijn doel, de voortgang van het evangelie te belemmeren, evenzeer bereikt als dat dit geschiedt door het geweld van uiterlijke vijanden of door verderfelijke invloeden.

Wij moeten daarom op twee dingen nauwkeurig acht geven. Ten eerste moeten wij acht geven op de aanspraak die het werk van de Heer te allen tijde op ons maakt, en in de tweede plaats op onze eigen geestelijke toestand.

Wat het eerste betreft: hoe gering is het aantal, vergeleken bij vroeger, van hen die nu gewillig deelnemen aan het werk van de Heer, in eenvoudige afhankelijkheid van de Heer en in het gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid tot Hem als hun Hoofd! En toch, de nood is groter dan ooit! Overall moesten er krachten zijn die zich aanboden iets te doen naar de maat van de gave aan hem of haar gegeven, op het gebied van het evangelie en van de waarheid Gods! Nergens toch kan iets in stand blijven of worden uitgebreid zonder inspanning, gebed, tijd en geld.

Wat het tweede betreft: terecht kan worden beweerd dat de economische verhoudingen grote inspanningen van ons vragen in ons dagelijkse beroep en dat wij er dikwijls als vanzelf toe gebracht worden om 'zware lasten' te dragen. Maar heeft de Heer ooit bedoeld dat wij die dragen zouden? Als we alles nuchter bezien, stellen we dan de eisen voor ons en de onzen niet te hoog? Is niet alles een gevolg van een minder goede toestand van onze ziel? Als er meer eenvoud bij ons gevonden werd, meer gemeenschap met de Heer, zou Hij ons dan niet bewaren voor vele verwickelingen die ons nu bezighouden? Zou Hij ons dan niet genade geven meer te letten op de kleine en nederige dingen, waarop Hij zegt dat wij acht zullen geven: de raaf, de mus en de lelie (Luk. 12)?

De komst van de Heer Jezus, onze Meester, is aanstaande. Dat Zijn opdracht: 'laat zo uw licht schijnen' (Matth. 5:16) onze harten ten diepste mag beroeren en ons nauw aan Zijn dienst mag verbinden, dag aan dag, totdat Hij komt. Hij ziet ernaar uit, opdat Zijn Vader, onze Vader, door onze werken verheerlijkt wordt!